Diumenge 4 (A) d'Advent

Text de l'Evangeli (*Mt* 1,18-24): I la generació de Jesucrist fou així: Maria, la seva mare, estant esposada amb Josep, abans de viure junts es trobà que havia concebut en el seu ventre per obra de l'Esperit Sant.

Josep, el seu espòs, que era just i no la volia infamar, va decidir repudiar-la en secret. Mentre pensava en aquestes coses, se li aparegué en somnis un àngel del Senyor, i li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de rebre Maria com a la teva esposa, ja que el que ha estat engendrat en ella és obra de l'Esperit Sant. Infantarà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà el seu poble dels seus pecats».

Tot això s'esdevingué a fi que es complís allò que havia estat anunciat pel Senyor per mitjà del profeta, quan diu:

«Heus aquí que la verge concebrà i infantarà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel» -que vol dir: Déu amb nosaltres.

Així que Josep es despertà del somni, feu tal com li havia manat l'àngel del Senyor, i rebé la seva esposa».

© Albada Editorial / evangeli.net

«No tinguis por de rebre Maria com a la teva esposa»

Mn. Edson RODRIGUES
(Pesqueira, Pernambuco, Brasil)

Avui, la litúrgia d'Advent ens presenta Josep, el qual rebrà de Déu una missió: el Verb de Déu, que naixerà de la Verge, restarà també sota la seva cura paternal. El profeta Isaïes havia anunciat uns 700 anys abans: «Vet aquí que la verge concebrà i donarà a llum un fill» (Is 7,14). Perplex i mogut per la incomprensió davant de tan gran misteri, Josep, temorós de Déu i home "just o bo", havia decidit en secret deixar Maria amb els seus pares. I troba en les paraules de missatger les raons per a desistir de la seva decisió i

acceptar el misteri i els plans de Déu: «No tinguis por de rebre Maria com a la teva esposa» (Mt 1,20). L'Esperit Sant, que en Maria engendrà el Verb encarnat, dóna sentit i confirma allò que l'àngel digué a Josep, que rep la missió de donar nom i tenir cura del Nen-Déu engendrat en el si virginal d'una jove de Natzaret (cf. Mt 1,20-21).

Sant Bernadí de Siena diu que «quan la Providència divina elegeix algú per a una gràcia particular o un estat superior, també dóna a la persona escollida tots els carismes necessaris per a l'exercici de la seva missió». I així Josep, alliberat de pors i temors, es feu col·laborador en l'obra de l'Encarnació, capacitat per tal d'assumir aquesta honrosa i desafiant missió.

Avui vivim enmig de pors i inseguretats, en situacions que a voltes ens desanimen i ens duen a abandonar el vaixell, tot cercant en la fugida solucions per a les realitats difícils. Però enmig de la pregària silenciosa i contemplativa, el Senyor també ens diu: «No tingueu por» (cf. Mt 14,27), i ens encoratja a acceptar, confiats i decidits, els seus designis.

En els nostres dies, el Papa Lleó XIV ens anima: «Déu ens estima a tots i el mal no prevaldrà. Estem tots en les mans de Déu i, sense por, tots units a la mà de Déu i els uns amb els altres, continuem endavant».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Ell, que havia tingut el poder de crear-ho tot a partir del no-res, es va negar a refer el que havia estat profanat si no concorria Maria» (Sant Anselm)

- «Sant Josep és model de l'home 'just', que en perfecta sintonia amb la seva dona, acull el Fill de Déu fet home amb una actitud de total disponibilitat a la voluntat divina» (Benet XVI)

- «'Déu va enviar el seu Fill' (Ga 4,4), però per a 'formar un cos' va voler la col·laboració lliure d'una criatura. Per això, des de tota l'eternitat, Déu va escollir, per a ser la Mare del seu Fill, una filla d'Israel, una noia jueva de Natzaret, a Galilea, 'una noia verge promesa amb un home que es deia Josep, de la casa de David, i el nom de la verge era Maria' (Lc 1,26-27). El Pare de les misericòrdies volgué que l'acceptació per part de la Mare predestinada precedís l'Encarnació, perquè, així com la dona havia contribuït a la mort, també contribuís a la vida» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 488)

Altres comentaris

«Així que Josep es despertà del somni, feu tal com li havia manat l'àngel del Senyor»

Mn. Pere GRAU i Andreu

(Les Planes, Barcelona, Espanya)

Avui la litúrgia de la Paraula ens convida a considerar i admirar la figura de sant Josep, un home veritablement bo. De Maria, la Mare de Déu, s'ha dit que era la beneïda entre totes les dones (cf. Lc 1,42). De Josep s'ha escrit que era un home just (cf. Mt 1,19).

Tots devem al Déu Pare Creador la nostra identitat individual com a persones fetes a la seva imatge i semblança, amb llibertat real i radical. I amb la resposta a aquesta llibertat podem donar glòria a Déu, com es mereix o, també, fer de nosaltres quelcom no grat als ulls de Déu.

No dubtem que Josep, amb la seva feina, amb el seu compromís en els seus entorns familiar i social es va guanyar el “Cor” del Creador, tot considerant-lo com a home de confiança en la col·laboració a la Redempció humana per mitjà del seu Fill fet home com nosaltres.

Aprenguem, doncs, de sant Josep la seva fidelitat —provada ja des de l'inici— i el seu bon acompliment en la resta de la seva vida, unida —estretament— a Jesús i a Maria.

El fem patró i intercessor per a tots els pares, biològics o no, que en aquest món han d'ajudar els seus fills a donar una resposta semblant a la d'ell. El fem patró de l'Església, com entitat lligada, estretament, al seu Fill, i continuem sentint les paraules de Maria quan troba el Nen Jesús que s'havia “perdut” al Temple: «El teu pare i jo...» (Lc 2,48).

Amb Maria, per tant, Mare nostra, hi trobem Josep com a pare. Santa Teresa de Jesús deixà escrit: «Vaig prendre per advocat i senyor el gloriós sant Josep, i em vaig encomanar molt a ell (...). No recordo fins ara haver-li suplicat res que ho hagi deixat de fer».

Especialment pare per aquells que hem sentit la crida del Senyor a ocupar, pel ministeri sacerdotal, el lloc que ens cedeix Jesucrist per a tirar endavant la seva Església. —Sant Josep gloriós!: protegiu les nostres famílies, protegiu les nostres comunitats, protegiu tots aquells que senten la crida a la vocació sacerdotal... i que n'hi hagi força.